

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

Szeptemberi termések

Döbrentey Ildikó: Kereszt

Uram, a minap azt kérdeztem valakitől itt a héregi templomban, hogy hogy van. Azt válaszolta:

„Aki ide, az Isten házába el tud jönni, és itt énekelni tud, az jól van.”

Add Uram, hogy ha már nem tudunk eljönni ide, a Te házádba, mert gyöngék vagyunk, mert öregek vagyunk, vagy mert húz a betegség, akkor is jól legyünk.

Add úgy élünk, hogy az otthonunk templom legyen, hogy a kórházi kórterem templom legyen, hogy az idősek otthonának szobája, folyosója, konyhája templom legyen!

Add, hogy ne érezzük nyűgnek a keresztet, amit Te adtál nekünk.

Uram!

Mert a kereszt nem büntetés. A kereszt: feladat. A kereszt: életünk értelme. Születésünkkel kapjuk, s a veled való találkozásunkkor tehetjük csak le. Add, hogy akkor is majd mondhassuk: „Aki ide, hozzád, haza tudott érkezni, az jól van.

Köszönöm, Uram, a keresztemet.”

Forrás: Döbrentey Ildikó: Beszélgetek az Úrral - 21. századi imák c. kötetéből

Dr. Arbanász Zoltán: A legrövidebb ima

Egy órája sincs, hogy újból átnyálaztam a tájanatómiát, a Littmann-féle Sebészeti műtéttant. Memorizáltam a régió képleteit, hogy mit szabad és mit nem. Érdekesek a tájanatómia atlaszok. Az artériák pirosak, a vénák kékek, az idegek sárgák, az inak fehérek. Ráadásul mindegyikhez egy parányi fekete nyílvevő tart, a képlet pontos anatómiai nevével. Hát? Persze, így könnyű! - s majdnem nevetek.

A valóság egészen más, az állandó szívás és törlés ellenére alig látunk a vérmaszattól, s semmi sem emlékeztet az atlaszban látottakra. A kendők által szabadon hagyott kis négyzet semmilyen tájékozási pontot sem nyújt. Egyedül az anesthesiológus kolléga helye biztos, többnyire a beteg feji végénél ül vagy áll. Isten kezében vagyunk, a beteg és a személyzet egyaránt...

A bevonuláskor nem szólnak fanfárok, csak néhány készülék zümmögése jelzi, hogy működésre kész. Kölcsönösen köszöntjük egymást. A beteg 75 feletti, az elképzelhető összes betegség birtokában. Váratlanul szólal meg:

- Mielőtt elaludnék, szeretnék imádkozni! Lehet?

- Persze, csak tessék! - mondom bosszúsan.

- Köszönöm, fiam - s belekezd csendesen.

- Domine! Ámen! - mondja e két szót.

- Csak ennyi? - kérdezem meglepetten.

- Csak ennyi.

- Uram! Úgy legyen!

- Igen, fiam. Ez minden. E két szó közöttieket az Úr úgyis tudja. Tudja, hogy mit mondanék, mit kérnék. Én nem kérek magamnak semmit, de elfogadom, amit Tőle kapok. Tudom, ma Ő vezeti a doktor urak kezét, így nem hibázhatnak. Mereven állunk, feltartott kézzel. Talán csak a maszkok mögötti szemüvegek csillognak fényesebben, mint korábban.

- Lehet még egy kérésem?

- Igen, természetesen. - de már nem vagyok bosszús a késés miatt.

Életem legrövidebb, és leginkább hittel teli imáját hallottam egy perce. Gondolatban még kitöltöm a két szó közötti helyet.

- Szeretném elénekelni a legszebb énekünket, ha még tudom, mert nagyon álmosodom. S, ekkor remegő, halk hangon belekezd a 42. zsoltár első sorába:

- Mint a szép híves patakra, a szarvas kívánkozik, ...

A következő sortól az egyik mütősnő csatlakozik:

- Lelkem úgy óhajt Uramra, és hozzá fohászkozik ...

A versszakot már öten fejezzük be:

- Tehozzád én Istenem, szomjúhozik én lelkem. Vajon színed eleiben mikor jutok, élő Isten?

Egy mély sóhajjal álomba merül a néni.
- Törlést kérek! A szemüvegemre.

Még várok egy percet, hogy összeszedjem magam.
- Ha Isten velünk ... Kezdhetjük! ... Kérem intubálni!

Tanmese a családról

Volt két testvér. Mindkettő friss, életerős, bátor harcos. Az egyik testvér fogadást ajánlott a másiknak:

- Tartsunk versenyt, melyikünk tudja hamarabb háromszor körülrepülni a világot.

A másik elfogadta, mire a kihívó testvér azonnal felpattant csodálatos pávájára és repült, repült, repült és nagyon hamar megvolt a világ háromszori körbepülése. Amikor visszatért, testvére már várta.

- Hát te? Hogyhogy már itt vagy? Háromszor körüljártad a világot? De hát hogyan csináltad? A testvér így válaszolt:

- Egymás mellé állítottam apánkat, anyánkat, testvéreinket és háromszor megkerültem őket... Hiszen ők az én világom!

„A sötétség a világosság hiánya. Nem lehet összetörni és kilapátolni az ablakon. Sokkal egyszerűbb, ha meggyújtunk egy gyertyát. Tehát nem a rossz, a hiány ellen kell küzdeni, hanem életre hívni a fényt, a saját életünkben és másokéban egyaránt.”

„Lehet úgy is élni, hogy hatalmas zsákokat cipelünk magunkkal. Én azt gondolom, hogy fölöslegesen ne görnyedezzünk mázsás súlyok alatt, mert megnyomorítják életünket. Miért hurcolnék magammal régi sérelmeket, már kialudt kapzsi vágyakat, bűnöket? Tegyük le és tapasztaljuk meg istengyermeki létünk szabad szárnyalását.”

Böjte Csaba

Pecznyík Pál: Mi az imádság?

Az imádság: hívő ember lélegzetvétele;

érte szíve Isten iránt, hálával van tele.

Az imádság: égbe szálló mélységes hódolat;

Istenünkkel a legbensőbb, szent, titkos kapcsolat.

Az imádság: beszélgetés, őszinte, gyermeki;

Atyával, ki a gyermekét, áldja és szereti.

Imádság: a lélek szerve, amellyel lélegez;

imádság nélkül a lélek, elsorvad, vége lesz!

Az imádság: lelkünk szárnya, mely felfelé emel;

Isten trónja elé suhan, s eléje térdepel.

*Az imádság: csodás ének, lelkünk szép éneke;
miért nincs a szívünk mindig, ily énekkel tele?
Az imádság: betegeknek esdő, mély sóhaja;
Isten a sóhajt is hallja, s nem veti el soha.
Az imádság: lelki fohász, Istenhez, kit szeret;
aki Fiát áldozta fel, minden bűnös helyett!
Az imádság: földi kérés, válasz rá mennyben van;
Atyánknál, kit válaszáért, imádunk boldogan.
Az imádság: hálaadás a sok szépért, jóért;
mellyel Atyánk betölt minket, Fia váltságáért!
Az imádság: csodás oltár, melyen áldozhatunk;
hálaáldozattal azért, amit ad hű Urunk.
Az imádság: felelősség, mert felelős vagyok;
azokért, kiket imámban, szívemben hordozok.
Az imádság: emberekhez lehajló szeretet;
imádságban ölelhet át szívem, bús szíveket.
Az imádság: vallástétel, merjük hát vallani;
Meváltónknak Jézust, aki meg is tud tartani!
Az imádság: lelki szemünk, amellyel láthatunk;
már láthatjuk égi hazánk, melyet ad hű Urunk!
Az imádság: felemelt kéz, s míg felemelve van;
bűnünk felett, világ felett, győzhetünk boldogan.
Az imádság: mély hódolat, hű Teremtőnk előtt;
alázatunk, ha őszinte, Szentlelkével betölt.
Az imádság: bűnvallomás, ha bánt, kínoz a bűn;
ki őszintén bánja bűnét, azon megkönyörül!
Az imádság: alázatos bűnbocsánat kérés;
kinek Isten megbocsátott, nincs már abban féltés.
Az imádság: megbékülés égi Teremtőnkkel;
aki békére törekszik, minden gyermekével.
Az imádság: már e testben, drága benső élet;
hűséges imádkozókra vár, az örök élet!*

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.

Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.

Vác, Migazzi tér 1. ☒ H-2600 Vác, Pf. 167.

☎ (+36)27/814-114 ☎ (+36)27/814-101 ✉ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu